

DAMA DE TREFLĂ

ZEDEKIAH

— volumul I —

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Playlist

Call Me Karizma – *Nails*

Sam Tinnesz – *Play with Fire*

World's First Cinema – *Can't Feel Anything*

Tom Odell – *Can't Pretend* (at Dean Street Studios)

Kendra Dantes – *Insane*

AURORA – *A Dangerous Thing*

Destiny's Child – *Survivor* (David Stewart Acoustic Cover)

Isak Danielson – *Silence*

MILCK – *Monster*

NEONI - *Darkside*

Ren – *Hold On*

Abe Parker – *Butterflies*

Munn – *Can You Hear Me?*

Jeremy Zucker & Chelsea Cutler – *This Is How Fall In Love*

Jeremy Zucker & Chelsea Cutler – *You Were Good To Me*

Lana Del Rey – *Diet Mountain Dew*

Ren X Chinchilla – *Chalk Outlines*

Sam Tinnesz – *Bloodshot*

OMIDO x Silent Child – *Me & My Demons*

World's First Cinema – *Red Run Cold*

Tom Walker – *Something Beautiful*

K.Flay – *Maybe There's A Way*

Ruben – *Lay By Me*

Dean Lewis – *Half A Man*

Munn – *Empty Eyes*

Nu ne dăm seama că suntem goi pe dinăuntru.

Nu ne dăm seama cât suntem de goi.

Ne târâm pașii prin viață, incompleți, până apare acea persoană capabilă să umple fiecare gol, să repare fiecare fisură, să completeze acolo unde alții au rupt, au smuls și au luat cu ei, uitând să mai dea înapoi.

Nu ne dăm seama ce ne lipsește până când nu strângem în brațe acel ceva. Pe acel cineva.

Zedekiah Markov, tu ai intrat în viața mea ca o adiere blândă de vânt care îți mângâie pielea și te îndeamnă să visezi. Nu a fost nevoie decât de o privire grăbită și de un zâmbet misterios pentru a mi te strecura în suflet, pentru a prinde rădăcini.

Apoi, te-ai dezlănțuit în sufletul meu ca o furtună și ai mistuit totul în jurul tău.

Nimic nu era în regulă înainte să te întâlnesc, chiar dacă eu nu reușeam să văd dezastrul din jur. Și nimic nu a mai fost în regulă după. Dar a existat o vreme, o perioadă scurtă de timp, în care tu, Zedekiah Markov, ai făcut ca totul să fie perfect.

Ce a fost între noi nu avea cum să meargă. Ce a fost între noi era de la bun început sortit eșecului. Suntem amândoi ruși în bucăți care au fost aruncate la întâmplare în cutii pe care toți ceilalți par să le fi uitat. Suntem incompleți, dar, cumva, soarta ne-a adus împreună, a amestecat bucățile rupte din mine cu bucățile rupte din tine, le-a pus la comun și ne-a făcut să ne simțim, pentru atât de puțin timp, întregi, iar acum, când drumurile

noastre se despart, nu mai suntem aceiași oameni, purtăm cu noi bucăți din celălalt. Pentru totdeauna.

Am știut amândoi că nu va merge. Și totuși, când ni s-a dat șansa să alegem, am ales să riscăm, pentru că asta face iubirea, așa-i?! Te pune la încercare și nu îți dă niciodată certitudini, îți scoate în cale numai iluzii, apoi te lasă să alegi dacă le crezi sau nu.

Noi le-am crezut.

Ar fi mai ușor să spun că regret. Ar fi mai ușor să pretind că o fac, să mă mint, pentru a mia oară.

Dar adevărul e că, dacă mi s-ar da șansa să o iau de la capăt, aș face aceleași alegeri, bune și rele. Aș alege să trăim povestea asta a noastră la fel ca prima dată. Din nou și din nou și din nou.

Pentru că doar tu ai reușit să îmi arăți ce înseamnă iubirea. Și îmi pare rău că nu am reușit să fac la fel.

La început ai fost un vis, mai apoi ai fost dorință, iar, în cele din urmă, te-ai transformat în păcat, cel mai frumos și cel mai dulce păcat. Din nefericire, nu vei putea niciodată să fii mai mult pentru mine.

Din nefericire, nici eu.

Prolog

— atunci —

Unghiile ei îmi străpung pielea.

Le simt coborând pe spate, încet, agonizant de încet, adâncind durerea. Buzele mele îi sărută gâtul cu dorință, mimând atât de bine pasiunea, încât sunt convins că, pentru ea, în clipa asta, sunt una și aceeași. Dar nu poate fi vorba despre pasiune și, în orice caz, nu poate fi vorba despre sentimente între noi.

În seara asta, drumurile noastre se despart. Fără resentimente. Nu ne aparținem unul altuia. *Eu* nu aparțin nimănui.

Singurul lucru pe care ne permitem să îl deținem e clipa prezentă, până ne alunecă și ea printre degete, lăsându-ne cu mâinile întinse după o alta care să ne facă să simțim că trăim.

Geme încet atunci când degetele mele îi alunecă de pe talie spre șolduri și ceva mai tare atunci când îi sărut lobul urechii.

Parfumul pe care îl poartă mă înnebunește, mă face să vreau să o ating, să o simt, să o sărut, să o am numai și numai pentru mine. Dar e vorba despre dorință, despre dorință și nimic mai mult. Nu am trecut niciodată de pragul acesta, spre necunoscut, spre nesiguranța arzătoare care ți se strecoară pe sub piele atunci când mergi un pas prea departe și începi să te dezbraci în fața celuiilalt.

Sau am trecut?

— Zed, îmi șoptește la ureche, de parcă numele meu ar fi o oază de liniște, iar ea, pierdută într-un ocean în plină furtună.

— Sunt chiar aici, îi răspund, coborând de-a lungul gâtului, către umăr.

O mint, pentru că sunt atât de departe. Mi-ar plăcea să mă pot detașa, să îmi pun gândurile pe pauză și să mă bucur de moment, mi-ar plăcea să mă abandonez în brațele ei cu toată încrederea, să îmi permit să pierd, chiar și pentru o secundă, controlul.

Dar nu pot. *Nu pot*. Așa că o mint. Toate astea sunt o minciună. Oricât de real ar părea pentru ea, pentru mine e doar o minciună nenorocită pe care încerc din răputeri să o cred.

Închid ochii.

— Zed, repetă încet, scâncind cu o urmă de durere în glas, lăsând șoapta să i se stingă apoi într-un geamăt.

Nu sunt cine crezi tu că sunt, aș vrea să îi spun. Nu sunt *cum crezi tu că sunt*. Dar nu mai contează, așa-i? E prea târziu să mai conteze acum.

Simt cum picături fierbinți de sudoare mi se preling pe spate. Urmele lăsate de ea ustură, ca o arsură proaspătă.

Respir greu, aerul e sufocant și fierbinte. Ea se mișcă necontrolat sub mine, ca și cum ar vrea să scape, dar, în același timp, singurul lucru pe care și-l dorește e să mai stea.

Își înfige unghiile din nou în carnea mea. Îmi place cum doare.

Merit să doară.

Durerea e singurul sentiment cinstit pe care l-am trăit vreodată. E singurul care nu m-a dezamăgit, singurul care nu mi-a făcut promisiuni pentru ca mai apoi să mă abandoneze.

Durerea mă trezește la realitate.

Își strânge coapsele în jurul meu și mă țintuiește în loc cu privirea. De ce nu mi-am dat seama până acum cât e de frumoasă? De ce am ales să îmi spun că *nu contează*?

Luminile roșii de afară pâlpâie. Pielea ei strălucește intens și mă gândesc la toate nopțile în care am plecat de lângă ea, deși mă implora să rămân, apoi strălucirea dispare și reapare neîntârziat câteva clipe mai târziu, odată ce luminile se reaprind.

— Zed...

Nu o spune! îi poruncesc într-un gând care mă înspăimântă.

Își mușcă buza de jos și zâmbește, de parcă eu aș fi motivul fericirii ei. Singurul motiv. Dar ea nu știe că sunt făcut din dezamăgiri și abandonuri, nu știe că, mai devreme sau mai târziu, rănesc.

E un principiu simplu, adânc înrădăcinat în noi, *rănește sau vei fi rănit*. A durat prea mult să înțeleg. Am fost rănit de prea multe ori înainte.

Nu o spune! o implor în timp ce răsuflarea-i fierbinte îmi atinge obrazul. *Te rog să nu o spui!*

Buzele mele lacome se năpustesc asupra buzelor ei. Mâinile își continuă căutările haotice, mângâie și strâng și adoră cu o sete pe care nu am mai simțit-o de mult. Să fie, oare, acesta un *vreau să mai stau* pe care nu reușesc să îl sting din mine sau un *adio* pe care nu îmi voi da voie să îl rostesc?

Se agață de umerii mei. Se saltă ușor, strângându-mă mai tare în brațe. Îi simt degetele urcând jucăușe, până mi se prind nevinovate în păr.

Mă mușcă de buză și râde atunci când nu reușesc să o mușc înapoi.

Măine îmi va fi dor de jocurile noastre naive. Îmi va fi dor de șoptele ei și de căldura brațelor care mă cuprind atunci când nu mai am putere să pretind că sunt bine.

— Prea târziu, chicotește.

Are dreptate. E prea târziu.

— *N-o să meargă, i-am spus mai demult.*

— *Ce n-o să meargă?* m-a întreat, săpând adânc în interiorul meu cu ochii aceia căprui pe care nu mai pot să mi-i scot din minte.

— *Noi.*

— *Nu există „noi”, prostuțule. Și nu va exista niciodată. E doar o joacă.*

Râsul ei a căpătat ecou atunci, s-a strecurat prin fisurile măștilor mele și a ajuns adânc, mai adânc decât aş fi vrut să îi dau voie, apoi, cât ai pocni din degete, a reușit să umple golurile pe care le simțeam în piept.

— *E doar o joacă*, am repetat, ca și cum putea fi atât de simplu.

Dar nu a fost doar o joacă. Evident că nu a fost. Sau, cel puțin, acum nu pare să mai fie. Mesajele târzii și lacrimile vărsate nu sunt o glumă. Privirile triste și senzația arzătoare că așteaptă tot mai mult de la mine sunt cât se poate de reale. Iar eu nu pot, eu nu am *ce* să îi ofer mai mult de atât.

Își lipește fruntea de a mea și închide ochii. Încerc să îmi spun că nu contează. Încerc să mă mint că toate astea nu înseamnă nimic, că fac parte din joc. Ne jucăm încă, așa-i?

Se apleacă deasupra mea. Mă strânge tot mai tare în brațe, ca și cum ar ști ce urmează.

— *Zâmbește, îmi poruncește printre săruturi.*

— *De ce? o întreb, deși cunosc răspunsul deja.*

— *Pentru că zâmbetele tale fac parte din joc.*

Zâmbesc, așa cum fac de fiecare dată, cuminte, umil, apoi îmi zâmbește și ea.

— *Știi...*

— Știu, mă grăbesc să răspund, chiar dacă o parte din mine speră că nu avea de gând să rostească acele cuvinte.

— Oare?

Se întristează, iar eu nu mai știu ce să spun. Liniștea se luptă să ne cuprindă. Singurele care mai vorbesc acum sunt inimile noastre care bat neîncetat, ca una singură, în același ritm nebun și incontrollabil.

— Știu, spun încercând să o liniștesc cu un alt sărut. Acum zâmbeste.

— De ce?

— Pentru că și zâmbetele tale fac parte din joc.

— Fie. Doar de data asta.

E ultima oară pe care o mai avem, aș vrea să pot spune, însă nu pot, pentru că și asta face parte din joc.

E mai bine să smulgi o buruiiană din rădăcini imediat ce a încolțit. Dacă îi lași suficient timp, va înflori, apoi îți va fi imposibil să o stârpești. Vei încerca și, poate, vei crede chiar că ai reușit, dar florile lasă semințe în urma lor, sădesc alte buruieni mai mici care vor crește și vor tot crește, iar tu nu vei putea să le stârpești pe toate. Așa că e mai bine să nu lași timpul să își facă de cap. E mai bine să nu dai voie buruienilor să crească.

Fără sentimente – e o altă regulă a jocului.

Dacă încalci regula, pierzi. Am pierdut amândoi, însă numai unul dintre noi are curajul să o recunoască și să își asume consecințele.

Căldura devine sufocantă, iar luminile plăpânde agățate pe peretele din spatele ei încep să se învârtă. Închid ochii. O să treacă.

Atingerea pielii ei e ca o ancoră de care mă agăț în speranța că nu voi fi înghițit de furtună.

Rămâi prezent, îmi spun. *E totul doar în mintea ta.*

Se desprinde din îmbrățișarea strânsă și reîncepe dansul acela suav cu mișcări unduitoare și tandre, cu atingeri care îmi fac rău și de care nu mă mai satur. Totul se estompează și dispare ușor, ușor în timp ce valurile amețitoare mă înghit.

Nu vreau să plec. Dar trebuie.

Îmi așază palmele peste sânii ei goi. Pentru o clipă mă mint că aș putea să mă descurc cumva, că undeva ar trebui să existe o cale care să nu mă oblighe să plec. Pentru o clipă, valurile încetează, iar eu pot, în sfârșit, să respir, însă momentele de răgaz sunt scurte, prea scurte, așa că valurile mă înghit din nou.

Nu îmi amintesc cum era viața înainte. Nu îmi amintesc cum e să nu te doară mângâierile și privirile încărcate de pasiune sau de... *iubire*. În schimb, îmi amintesc cum e să tânjești după ele. Îmi amintesc cum e să întinzi brațele spre cineva, să îți pui toate speranțele în acele brațe întinse, iar ele să rămână goale, să rămână goale mereu și să te pustiască, mai târziu, pe dinăuntru, ca o carie care râcăie, zi de zi, câte puțin din miezul ascuns în interior.

Nu îmi amintesc cum e să nu te temi că după fiecare firimitură de bine urmează ceva rău. În schimb, îmi amintesc teama, dispararea. Nu am cum să le uit. Le simt mereu în mine.

Deschid ochii. Degetele mi se încheștează pe sânii ei moi. O tensiune puternică pune stăpânire pe fiecare mușchi din corp. Ea scâncește mai tare. Inima mi se zbate cu putere în piept. Lumea din jur se estompează, de parcă s-ar fi scufundat dintr-odată în apele agitate, împreună cu mine. Uit să respir.

Și totul dispare.

Liniștea se transformă într-un gol imens în care mă pierd. Sunt singur. Și e liniște. Și e bine. E atât de bine, un scurt moment de răgaz, o mică victorie în fața vieții care

continuă să trezească voci în mintea mea. Aș putea găsi o cale de scăpare, dacă aș vrea, nu-i așa? Nu e niciodată atât de greu să găsești o ieșire, dacă îți dorești cu adevărat, însă jocul trebuie să continue. Dacă arunci toate cărțile pe masă când te simți depășit, care mai e distracția?

Simt, de undeva, de foarte departe, cum se așază lângă mine. Degetele ei se împletesc cu ale mele într-o atingere care nu vrea să însemne decât *sunt aici*.

Se cuibărește în brațele mele. Obrazul ei se sprijină de pieptul meu gol, iar eu încerc să nu mă apropii prea tare, încerc să rămân în liniștea asta plăcută cât mai mult timp.

Mă întorc în trecut, fără să vreau. Trecutul meu nu e ceva la care să îmi doresc să mă întorc, e, mai degrabă, un coșmar pe care încerc să îl uit, să îl ascund cât mai adânc într-un loc în care să nu mai poată fi găsit.

Refuz să îmi amintesc.

Clatin neputincios din cap, simt lacrimile cum se scurg pe obraji, durerea din piept, neputința care mi se scurge prin vene ca o otravă. Și vreau să strig, vreau să urlu, vreau să mor.

Ea suspină alături. Mă trezesc dintr-odată la realitate, amețit.

Deschid ochii.

— Am încălcat regulile, recunoaște ea, de parcă eu nu aș ști deja asta.

— Nu contează, spun încercând să o liniștesc.

Și e adevărat. E prea târziu să mai conteze.

— Nu vreau să se sfârșească...

— Toate au un sfârșit.

— Pentru tine e doar un joc, așa-i?

— Nu e pentru amândoi? Nu așa trebuia să fie?

Nu îmi răspunde și știu că o doare, dar, în fond, a fost ideea ei. Prea rănită ca să mai vrea ceva serios.

Suficient de naivă cât să creadă că jocul ăsta va avea final fericit. Îmi pare rău că eu trebuie să îi pun capăt. Am crezut mereu că va fi în stare să o facă ea. Am sperat că va fi.

— Zed...

Frica îmi străbate din nou șira spinării. De fiecare dată când îmi rostește numele în felul ăsta, cu teamă și dor, am impresia că după el vor urma cuvintele interzise, fără să își dea seama ce înseamnă ele, de fapt.

Ar fi trebuit să îi pun capăt cu mult timp înainte. Ar fi trebuit să îi pun capăt de la primul fior.

— Am încălcat regulile, Zed...

— Nu-i adevărat, ripostez.

— Dacă tu nu simți la fel, nu înseamnă că nici eu nu simt nimic.

— Te înșeli!

— Te minți.

Bineînțeles că mă mint. Numai așa pot face față fiecărei zile. Numai așa reușesc să rezist, deși nu mai găsesc motive să lupt.

— Hai s-o lăsăm pe mâine, propun știind că noi nu vom avea un *mâine*.

— Da, hai s-o lăsăm pe mâine, repetă încet.

Se desprinde din brațele mele și își trage pătura până la piept. Mă doare că o rănesc. Nu ar trebui să mă doară, așa-i?

Rămân întins pe spate, atât de aproape de ea și totuși, atât de departe. Închid ochii, sperând că toate astea se vor rezolva de la sine cândva, că într-o dimineață mă voi trezi vindecat și nu va mai trebui să îndur certitudinea asta bolnavă că toate lucrurile după care tânjesc mă vor răni.

Aș vrea să rămân. Aș putea să rămân. Dacă nu aș ști ce va urma.